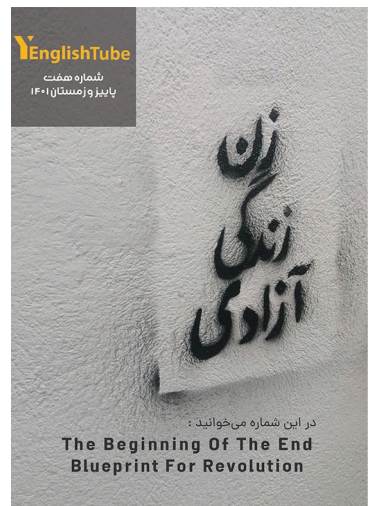


شکست
شکست
آزادی

در این شماره می‌خوانید :

The Beginning Of The End Blueprint For Revolution

3	The beginning of the end
5	آغاز یک پایان
7	Blueprint for revolution
10	طرحی برای انقلاب
13	Song of the month
14	Revolutionary arts



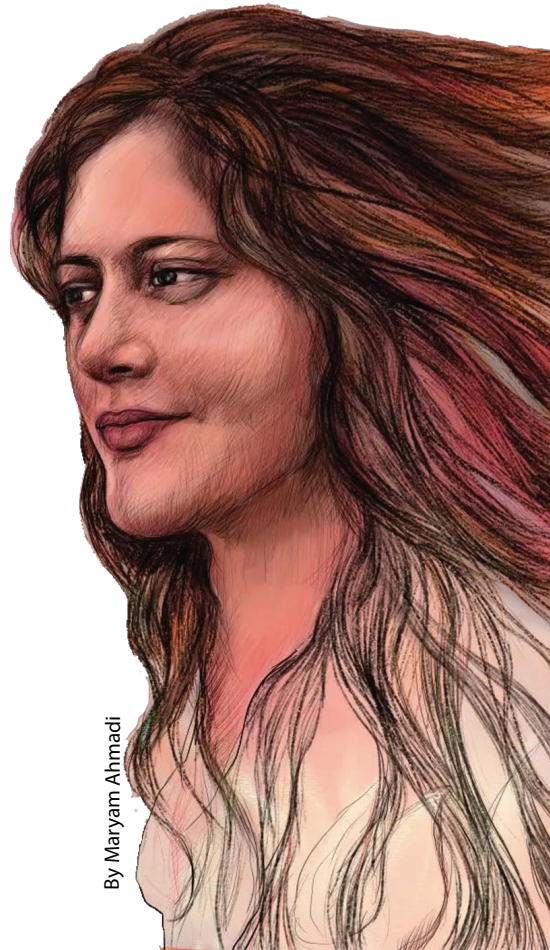
مجله YEnglishtube
شماره هفت
پاییز و زمستان ۱۴۰۱
صفحه ۱۵

The BEGINNING Of The END

Mahsa Amini, who also went by the name Jina, was a 22-year-old woman from the western city of Saqqez in Iran's Kurdistan province. Her father is an employee in a government organization and her mother is a housewife. She attended Taleghani Girls' High School in Saqqez, graduating in 2018. At the time of her death, Amini had just been admitted to university, aiming to become a lawyer. Iranian morality police detained her outside a metro station in Tehran in September 2022 and took her into custody. Mahsa was beaten while being transported to a detention centre. Mahsa died in an Iranian hospital after spending three days in a coma. Mahsa's cousin, was the first member of Amini's family to speak to the media after her death. He debunked claims by the Iranian government that Amini was involved in any politics. Instead, Mahsa has been described as having been a "shy, reserved resident" of her hometown who avoided politics, was never politically active as a teenager, and was not an activist. Amini's family have described her as having no prior health conditions, and as being a healthy 22-year-old, contrasting the claims made by the Iranian government that she possessed prior health conditions. After reports of the horrific incident emerged (thanks in part to reporters Niloofar Hamedi and Elahe Mohammadi, whom the Iranian regime has since jailed), protests erupted across Iran. They were led by

women who tore off their hijabs, cut their hair and adopted a rallying cry of "women, life, freedom."

Protests against the compulsory hijab have been common since 1979. One of the largest protests took place between 8 and 14 March 1979, beginning on International Women's Day, a day after hijab rules were introduced by the Islamic Republic.



By Maryam Ahmadi

Protests against mandatory hijab rules continued, such as during the 2019–2020 protests, when protesters attacked a Guidance Patrol van and freed two detained women. In 2020, two representatives of Iranian government leader Ali Khamenei separately said that improperly veiled women should be made to feel "unsafe". The representatives later backtracked and said that their comments were misunderstood. Among the general population, an independent survey conducted in the same year showed that 58% of Iranians did not believe in hijab altogether, and 72% were against compulsory hijab rules. Only 15% insisted on the legal obligation to wear it in public. The protests in Iran, which have spread to more than 80 cities in Iran, have led to hundreds of arrests, including numerous journalists, and violence against protesters. Internet access remains limited in the country as the Iranian government strictly regulates its usage. Those analyzing the country's protests say that the movement

likely won't die down soon. Since protests began in mid-September, it's unclear how many people have died at the hands of police during the protests. Iran Human Rights reported that by December 2022 at least 476 people had been killed by security forces attacking protests across the country. Amnesty International reported that Iranian security forces had, in some cases, fired into groups with live ammunition and had in other cases killed protesters by beating them with batons. The power of Mahsa's death is what started as an outcry against the regime's treatment of women has evolved into a revolutionary movement calling for regime change, recognized throughout the world. Mahsa's name has not only become synonymous with the theocratic government's repression of its citizens, it's also transformed into a hashtag that, as of December 30, had been used more than 500 million times.

"Mahsa Amini is now a global symbol for freedom, not just in Iran,"



آغاز یک پایان

بین ۸ تا ۱۴ مارس سال ۱۹۷۹ روی داد که این تظاهرات از روز جهانی زن و یک روز پس از معرفی قوانین حجاب توسط جمهوری اسلامی آغاز شد. اعتراضات علیه قوانین حجاب اجباری ادامه یافت، مانند تظاهرات بین سال‌های ۲۰۱۹-۲۰۲۰، زمانی که معترضان به یک ون گشت ارشاد حمله کردند و دو زن بازداشت شده را آزاد کردند. در سال ۲۰۲۰، دو نماینده‌ی رهبر حکومت ایران، علی خامنه‌ای، در گفتگوهای جداگانه‌ای گفتند که زنان بدحجاب باید احساس «ناامنی» کنند. این نمایندگان بعداً از موضع خود عقب‌نشینی کرده و گفتند که از سخنان آنها سوء برداشت شده است. یک نظرسنجی مستقل عمومی که در همان سال انجام شد، نشان داد که ۵۸ درصد از ایرانیان به طور کلی به حجاب اعتقاد ندارند و ۷۲ درصد مخالف قوانین حجاب اجباری بودند. تنها ۱۵ درصد از مردم بر الزام قانونی حجاب در ملاء عام اصرار داشتند. اعتراضات در ایران که به بیش از ۸۰ شهر گسترش یافته است، منجر به بازداشت صدها نفر از جمله چندین خبرنگار و خشونت علیه معترضان شده است.

مهسا امینی که با نام ژینا نیز شناخته می‌شد، زنی ۲۲ ساله اهل شهرستان سقز در استان کردستان ایران بود. پدرش کارمند یک سازمان دولتی و مادرش خانه‌دار است. او در دبیرستان دخترانه‌ی طالقانی سقز تحصیل می‌کرد و در سال ۲۰۱۸ فارغ‌التحصیل شد. امینی در زمان مرگ به تازگی در دانشگاه پذیرفته شده بود و قصد داشت وکیل شود. در سپتامبر ۲۰۲۲، گشت ارشاد ایران او را در خارج از ایستگاه متروی شهر تهران بازداشت کرد. مهسا هنگام انتقال به بازداشتگاه مورد ضرب و شتم قرار گرفت. مهسا پس از گذراندن سه روز در کما، در یکی از بیمارستان‌های تهران درگذشت. پس‌رعموی مهسا، اولین نفر از خانواده‌ی امینی بود که پس از مرگ او با رسانه‌ها صحبت کرد. او ادعاهای حکومت ایران مبنی بر دست داشتن امینی در هر گونه سیاست را رد کرد. از سوی دیگر، مهسا در شهر زادگاهش به عنوان یک «شخص خجالتی و تودار» توصیف شده است که از سیاست دوری می‌کرد، هرگز در نوجوانی فعالیت سیاسی نداشت و یک فعال سیاسی یا اجتماعی نبود. خانواده‌ی مهسا امینی در مقابل ادعاهای دولت ایران مبنی بر اینکه وی از قبل بیماری داشته است، او را فاقد هر گونه بیماری و اختلال قبلی دانسته و وی را یک جوان ۲۲ ساله‌ی سالم توصیف کرده‌اند. پس از انتشار گزارش‌هایی از این حادثه‌ی ناگوار (تا حدودی به لطف خبرنگارانی مانند نیلوفر حامدی و الهه محمدی، که رژیم ایران از آن زمان آنها را زندانی کرده است)، اعتراض‌ها در سراسر ایران شروع شد. این تظاهرات توسط زنانی هدایت می‌شدند که حجاب خود را کنار گذاشتند، موهای خود را کوتاه کردند و شعار «زن، زندگی، آزادی» سر دادند. اعتراضات علیه حجاب اجباری از سال ۱۹۷۹ رایج بوده است. یکی از بزرگترین اعتراضات



to tear off

پاره کردن، کندن

to feel unsafe

احساس ناامنی کردن

theocratic government

دولت دین سالار

be admitted to university

پذیرفته شدن در دانشگاه

دسترسی به اینترنت در کشور همچنان محدود است، زیرا حکومت ایران استفاده از آن را به شدت کنترل می‌کند. کسانی که اعتراضات در کشور ایران را تحلیل می‌کنند، می‌گویند که به احتمال زیاد این جنبش به این زودی از بین نخواهد رفت. از زمان آغاز اعتراضات در اواسط سپتامبر، مشخص نیست که چه تعداد از مردم در جریان اعتراضات به دست پلیس کشته شده‌اند. حقوق بشر ایران گزارش داد که تا دسامبر ۲۰۲۲ حداقل ۴۷۶ نفر توسط نیروهای امنیتی در جریان حمله به اعتراضات در سراسر کشور کشته شده‌اند. سازمان عفو بین‌الملل گزارش داد که نیروهای امنیتی ایران در برخی موارد با سلاح گرم به گروه‌های معترض شلیک کرده و در موارد دیگر معترضان را با ضرب و شتم به وسیله باتوم به قتل رسانده‌اند.

قدرت مرگ مهسا امینی همان چیزی است که با اعتراض علیه رفتار رژیم با زنان آغاز شد و به جنبشی انقلابی مبدل شد که خواستار تغییر رژیم بود و در سراسر جهان به رسمیت شناخته شد. نام مهسا نه تنها با سرکوب شهروندان توسط دولت دین‌سالار مترادف شده، بلکه به هشتگی تبدیل شده است که تا ۳۰ دسامبر بیش از ۵۰۰ میلیون بار استفاده شده است. **مهسا امینی در حال حاضر نماد آزادی، نه فقط در ایران بلکه در سرتاسر جهان است.**





Blueprint For Revolution

by Matthew Miller and Srđa Popović

The word “revolution” usually stirs up images of barricades and armed struggle. It doesn’t have to be this way, however. From Gandhi’s successful struggle against the British to the overthrow of Serbian dictator Slobodan Milošević, nonviolent revolutionary movements have proven effective in changing the world for the better. The *Blueprint for Revolution* book will take you on a journey through successful nonviolent strategies that political activists like author Srđja Popovic have used to overthrow dictators, stand up to power and fight back against oppression. It doesn’t matter if you’re a hardened activist or simply a concerned citizen – the methods outlined here can be used by anyone, anywhere, to bring about democratic change.

Idea #1: Start a revolution by picking a battle you can win

During its infancy, any revolutionary movement is relatively unknown to the

public, which makes it difficult to build a following. That’s why movements need to make names for themselves before they can draw in the crowds. The most effective strategy is picking small, winnable battles. Some of the most powerful nonviolent revolutions in recent history were launched in precisely this way. Just take Gandhi’s long march to an independent India. It began with a smaller journey that has since been dubbed the Salt March of 1930. This action was a response to the high taxes on salt imposed by the British Empire. Knowing that salt was a necessity for everyone, Gandhi began a month-long march to the sea, at the end of which he would extract salt from the water. By the time his journey reached its end, Gandhi had been joined by 12,000 others. The British were caught off guard and were forced to drop the salt tax. Launching his movement in this way gave Gandhi access to momentum and fame that helped him

win bigger fights down the line. So, small victories are key, but what about speeches? Although many believe you must have inspiring speeches to affect social change, it's about far more than that. Just take Harvey Milk, an American politician and the first openly gay person to be elected to public office in the United States. As he began his political career, Milk thought that the way to acquire followers was to give speeches about the things that mattered to him. However, this strategy didn't pan out, and he lost two elections. Learning from his failures, he revised his strategy and began campaigning about something that everyone in his home city of San Francisco cared about: the dog poop that plagued the city's parks. In the end, the campaign was hugely successful. Milk made a name for himself, and in 1977 he was elected to local government.

Key Idea #2: Successful political movements use inspiring visions to promise a better future.

Movements are built to inspire action, but that's easier said than done. To really get people moving, you need a vision of the future that your followers can support. In the case of the Serbian Otpor! movement, this dream focused on openness to the world, a powerful aspiration that led to the overthrow of the country's dictator, Slobodan Milošević. Here's the story:

After the fall of communist Yugoslavia, Milošević rose to power in Serbia, installing an authoritarian regime. The dictatorship banned all foreign music and began a propaganda campaign against Serbia's neighbors. Otpor! was born in this volatile climate. The young members of this group were set on being able to explore and enjoy the cultures of other countries as

they had under communism. They envisioned a Serbia that was open to the world. While their movement never held political office, they did help overthrow Milošević in 2000. As a result, Serbia is now a much more open place. A similar example can be found in the South Asian island nation of the Maldives. There, the opposition's vision of pulling low-income citizens out of poverty gave them the boost they needed to rise to power. In 2008, when the Maldives were preparing for their first democratic election in 30 years, the political party opposed to the Maldivian dictator, Maumoon Abdul Gayoom, was searching for a vision that would galvanize voters. To get a better sense of what this vision might be, one member of the group, Imran Zahir, took a trip through the country. During his travels, he passed through several remote islands populated by elderly people with nothing to do but stare at the ocean. They had no jobs and were completely dependent on their children for food and medicine. It was immediately clear that they needed financial assistance and healthcare. In the end, a campaign was mounted for a Maldives with a public welfare system for pensions and health care. By presenting this vision to voters – along with a free serving of rice pudding – the opposition attained victory in the 2008 elections.

Key Idea #3: To topple a dictator, identify and challenge the structures that support him or her.

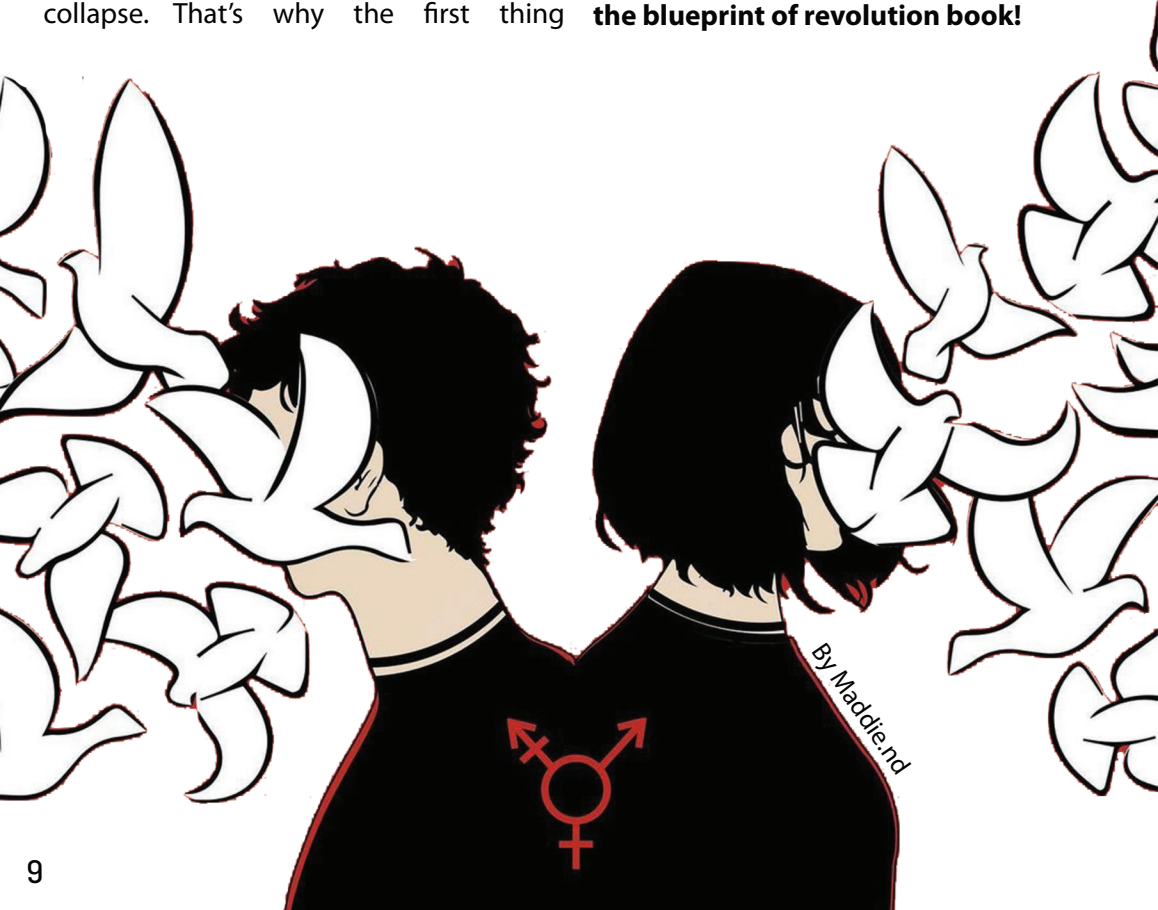
In 1973, a political science professor named Gene Sharp introduced a cutting-edge theory. He postulated that every regime is propped up by a handful of supports that he called the pillars of power.

If you apply sufficient pressure to one or more of these pillars, the regime will topple. The same logic can be applied to any institution. Just take large corporations. Their pillars of power are shareholders and the media outlets that influence stock prices through their reporting. Or consider a small African village, for which the pillars of power might be tribal elders. Institutions like political parties are supported by multiple pillars of power from favorably viewed leaders to friendly news sources. But in the case of dictators, the single most important pillar of power is economic. After all, every despot needs money to amass his armies and spread propaganda. When the bank runs dry, the dictator is unable to defend his regime and it becomes vulnerable to collapse. That's why the first thing

a movement should do is identify the sources of financial support the dictator draws on, and neutralize them. For instance, Syrian dictator Bashar al-Assad gets most of his money from foreign investments. If a movement could force foreign firms to close operations in Syria, Assad would become vulnerable.

Some nonviolent activist groups in Syria tried to expose the way these businesses were cooperating with the regime, attempting to earn them some bad press that affected their profits. The activists hoped that eventually the firms would decide that doing business with Syria did more harm than good to their bottom line. Unfortunately, this effort was cut short by the vicious civil war that erupted.

Wait for the next part of this article from the blueprint of revolution book!



طرحی برای انقلاب

اینکه نمک برای همه ضروری است، راهپیمایی یک ماهه‌ی خود به سمت دریا را آغاز کرد و در پایان آن، نمک را از آب استخراج کرد. زمانی که سفر گاندی به پایان رسید، ۱۲۰۰۰ نفر دیگر به وی پیوستند. انگلیسی‌ها غافلگیر شدند و مجبور شدند مالیات نمک را کاهش دهند. گاندی با آغاز جنبش خود به این روش، به ابتکار عمل و شهرت فراوانی دست یافت که به او کمک کرد در مبارزات بزرگتری پیروز شود.

بنابراین، پیروزی‌های کوچک کلیدی هستند، اما سخنرانی‌ها چطور؟ اگرچه بسیاری بر این باورند که برای تأثیرگذاری در تغییرات اجتماعی باید سخنرانی‌های الهام‌بخش داشته باشید، اما کارکرد سخنرانی بسیار

واژه‌ی «انقلاب» معمولاً تصاویری از سنگرها و مبارزات مسلحانه را در ذهن مخاطب ایجاد می‌کند. با این حال، لازم نیست همیشه اینگونه باشد. از مبارزات موفق گاندی علیه بریتانیا تا سرنگونی دیکتاتور صرب، اسلوبودان میلوشویچ، جنبش‌های انقلابی غیرخشونت‌آمیز در تغییر مثبت جهان مؤثرتر بوده‌اند. کتاب «طرحی برای انقلاب» شما را از طریق استراتژی‌های غیرخشونت‌آمیز موفق به سفری می‌برد که فعالان سیاسی مانند نویسنده‌ی این کتاب، سردیا پوپویویچ، برای سرنگونی دیکتاتورها، ایستادگی در برابر قدرت‌ها و مبارزه با ظلم استفاده کرده‌اند. فرقی نمی‌کند که یک فعال سرسخت یا صرفاً یک شهروند نگران باشید، روش‌های ذکر شده در اینجا می‌تواند توسط هر کسی و در هر جایی، برای ایجاد تغییرات دموکراتیک استفاده شود.

ایده کلیدی شماره ۱: با انتخاب نبردی که می‌توانید برنده شوید، انقلاب را شروع کنید.

در ابتدا، هر جنبش انقلابی برای عموم نسبتاً ناشناخته است و همین امر جلب نظر حامیان و پیروان را دشوار می‌کند. به همین دلیل است که جنبش‌ها قبل از اینکه بتوانند نظر مردم را به خود جلب کنند، باید نامی برای خود دست و پا کنند. مؤثرترین استراتژی، انتخاب نبردهای کوچک و قابل پیروزی است. برخی از قدرتمندترین انقلاب‌های غیرخشونت‌آمیز تاریخ معاصر دقیقاً از این طریق به راه افتادند. به عنوان مثال، راهپیمایی طولانی گاندی به سوی یک هند مستقل را در نظر بگیرید. این راهپیمایی با یک سفر کوچکتر آغاز شد و از آن زمان به بعد، به نام رژه‌ی نمک سال ۱۹۳۰ شناخته شد. این اقدام، واکنشی به مالیات بالای نمک بود که توسط امپراتوری بریتانیا وضع شده بود. گاندی با علم به



از آن لذت ببرند. آنها صربستانی را در سر می‌پروراندند که به روی همه جهان باز بود. با وجود اینکه جنبش آنها هرگز منصب سیاسی نداشت، اما آنها به سرنگونی میلوشوویچ در سال ۲۰۰۰ کمک کردند. در نتیجه، صربستان اکنون کشور بسیار آزادتری است.

نمونه مشابهی را می‌توان در مجمع‌الجزایر مالدیو در آسیای جنوبی یافت. در آنجا، دیدگاه جناح مخالف برای بیرون کشیدن شهروندان کم درآمد از فقر، به آنها کمک کرد تا به قدرت برسند. در سال ۲۰۰۸، زمانی که مالدیو خود را برای اولین انتخابات دموکراتیک خود در ۳۰ سال اخیر آماده می‌کرد، حزب سیاسی مخالف حاکم مستبد مالدیو، مأمون عبدالقیوم، به دنبال برنامه‌ای بود که رأی‌دهندگان را تحریک کند. برای اجرای بهتر این برنامه، یکی از اعضای حزب یعنی عمران ظاهر، سفری را در سراسر کشور انجام داد. وی در طول سفرهایش از چندین جزیره دورافتاده که جمعیت آن اکثراً افراد مسن بودند عبور کرد و کاری جز خیره شدن به اقیانوس انجام نداد. اهالی این جزایر هیچ شغلی نداشتند و از نظر غذا و دارو کاملاً به فرزندان خود وابسته بودند. وی بلافاصله فهمید که آنها به کمک مالی و مراقبت‌های بهداشتی نیاز دارند. خلاصه اینکه، کمپینی برای اهالی مالدیو با یک سیستم رفاه عمومی برای مستمری بازنشستگی و مراقبت‌های بهداشتی راه‌اندازی شد. با ارائه‌ی این برنامه به رأی‌دهندگان - همراه با سرو رایگان شیربرنج - جناح مخالف در انتخابات سال ۲۰۰۸ به پیروزی رسیدند.

ایده کلیدی شماره ۳: برای سرنگونی یک دیکتاتور، ساختارهایی را که از او حمایت می‌کنند شناسایی و به چالش بکشید.

در سال ۱۹۷۳، یک استاد علوم سیاسی به نام جین شارپ نظریه‌ی جدیدی را مطرح کرد. وی عقیده داشت که هر رژیم تعدد انگشت‌شماری تکیه‌گاه دارد که او آن‌ها را ستون‌های قدرت نامید. اگر به یک یا چند

بیشتر از این است. به عنوان مثال، هاروی میلک، سیاستمدار آمریکایی و اولین همجنس‌گرای که به سمت دولتی در ایالات متحده منصوب شد را در نظر بگیرید. هنگامی که میلک فعالیت سیاسی خود را آغاز کرد، فکر کرد که راه جذب طرفداران این است که در مورد چیزهایی که برای او اهمیت دارد سخنرانی کند. با این حال، این استراتژی موفقیت‌آمیز نبود و وی در دو انتخابات شکست خورد. او که از شکست‌هایش درس گرفته بود، استراتژی خود را اصلاح کرد و شروع به مبارزات انتخاباتی در مورد چیزی کرد که همه در شهر زادگاه او، سانفرانسیسکو، به آن اهمیت می‌دادند: مدفوع سگ‌هایی که بلای جان پارک‌های شهر شده بود. در نهایت، این کمپین بسیار موفقیت‌آمیز بود. میلک نامی برای خود دست و پا کرد و در سال ۱۹۷۷ به عضویت در حکومت محلی انتخاب شد.

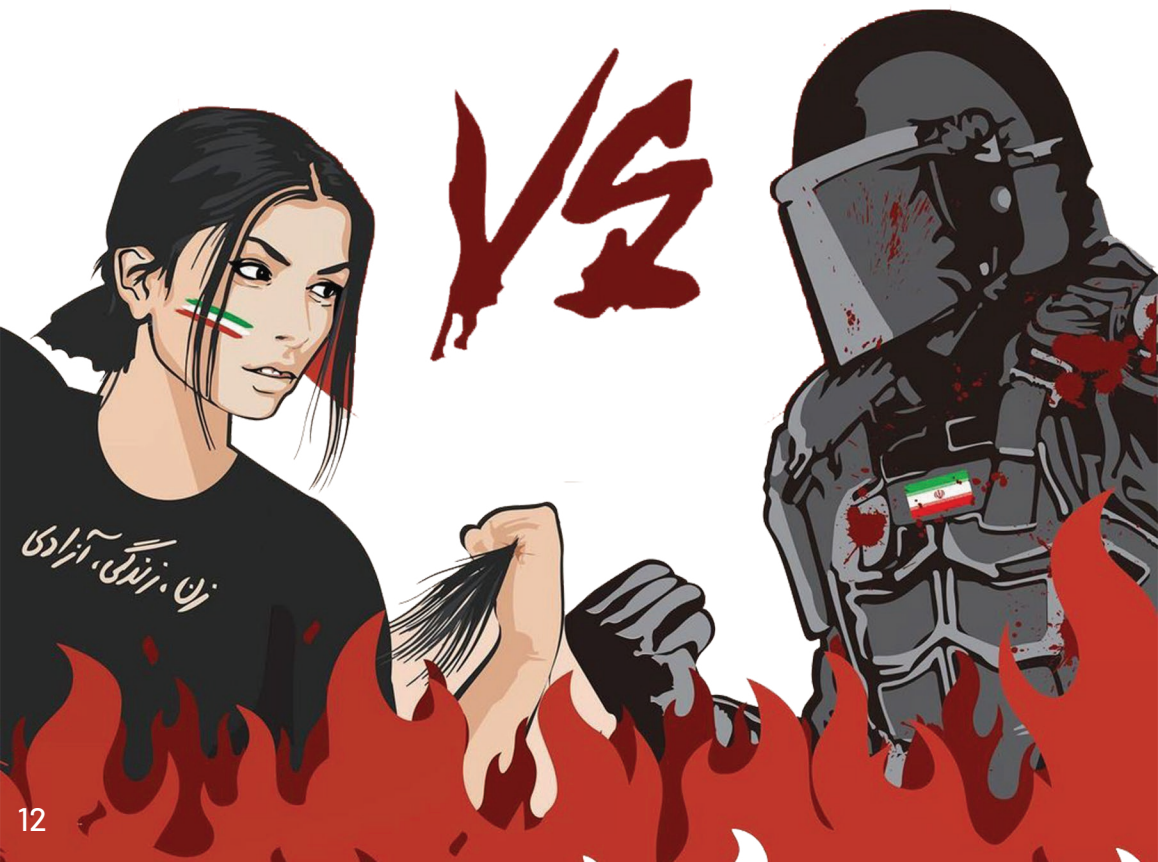
ایده کلیدی شماره ۲: جنبش‌های سیاسی موفق از دیدگاه‌های الهام‌بخش برای وعده آینده بهتر استفاده می‌کنند.

جنبش‌ها برای الهام بخشیدن به اقدامات عملی ایجاد شده‌اند، اما گفتن آن آسان‌تر از انجام دادن است. برای اینکه واقعا بتوانید مردم را تحت تأثیر قرار دهید، به چشم‌اندازی از آینده نیاز دارید که دنبال کنندگان شما بتوانند از آن حمایت کنند. در مورد جنبش اوتپور صربستان، رویای مردم آزادی کشور بود، آرمان قدرتمندی که منجر به سرنگونی دیکتاتور کشور، اسلوبودان میلوشوویچ شد. ماجرا از این قرار بود: پس از سقوط یوگسلاوی کمونیستی، میلوشوویچ در صربستان به قدرت رسید و یک رژیم استبدادی را روی کار آورد. این رژیم دیکتاتوری تمام موسیقی‌های خارجی را ممنوع اعلام کرد و یک کمپین تبلیغاتی مغرضانه را علیه همسایگان صربستان آغاز کرد. جنبش اوتپور در این شرایط ناآرام به وجود آمد. اعضای جوان این گروه خواستار این بودند که مانند دوران کمونیسم بتوانند فرهنگ‌های کشورهای دیگر را امتحان کرده و

دلیل است که اولین کاری که یک جنبش باید انجام دهد، شناسایی منابع حمایت مالی است که دیکتاتور از آنها استفاده می‌کند و سپس از کار انداختن آنها می‌باشد. به عنوان مثال، بشار اسد، حاکم دیکتاتور سوریه، بیشتر پول خود را از سرمایه‌گذاری‌های خارجی به دست می‌آورد. اگر جنبشی بتواند شرکت‌های خارجی را مجبور به تعطیلی عملیات آنها در سوریه کند، بشار اسد آسیب‌پذیر می‌شود. برخی از گروه‌های فعال غیرخشونت‌آمیز در سوریه سعی کردند نحوه همکاری این شرکت‌ها با این رژیم را در معرض خطر قرار دهند و تلاش کردند اخبار بدی را منتشر کنند که بر سود آنها تأثیر بگذارد. این فعالان امیدوار بودند که در نهایت شرکت‌ها تصمیم بگیرند که تجارت با سوریه بیش از آنکه به سود آنها باشد، به آنها آسیب می‌زند. متأسفانه، این اقدامات با جنگ داخلی شدیدی که آغاز شد، نیمه‌تمام ماند.

مورد از این ستون‌ها فشار کافی وارد کنیم، رژیم سرنگون می‌شود. این استدلال را می‌توان در مورد هر نهادی اعمال کرد. به عنوان مثال، شرکت‌های بزرگ را در نظر بگیرید. ستون‌های قدرت آنها سهامداران و رسانه‌هایی هستند که از طریق گزارش‌های خود بر قیمت سهام تأثیر می‌گذارند. یا یک دهکده‌ی کوچک آفریقایی را در نظر بگیرید که ستون‌های قدرت آن می‌تواند بزرگان قبیله باشد. نهادهایی مانند احزاب سیاسی توسط چندین ستون قدرت از رهبران حامی همفکر گرفته تا منابع خبری خودی، حمایت می‌شوند.

اما در مورد دیکتاتورها، مهمترین رکن قدرت، اقتصاد می‌باشد. چرا که هر مستبندی برای جمع‌آوری ارتش خود و گسترش تبلیغات به پول نیاز دارد. وقتی که حساب بانکی کاهش می‌یابد، دیکتاتور قادر به دفاع از رژیم خود نیست و در برابر فروپاشی آسیب‌پذیر می‌شود. به همین



Music Of The Month

در معرفی موزیک این شماره از مجله، می‌خواهیم باهم بریم سراغ موزیک «برای» شروین حاجی پور! آهنگی که ما مردم ایران، کلمه کلمه اش رو زندگی کردیم و برای تک تک «برای‌های» این آهنگ جنگیدیم، مقاومت کردیم و کشته دادیم. در پی اعتراضات سراسری، خواننده‌ها و ترانه‌سراهای زیادی برای نشون دادن اعتراضشون از صداشون استفاده کردند و در راه آزادی شعرهای بسیار زیادی سرودند. اما آهنگ «برای» سروصداهای بسیار زیادی در سراسر دنیا به پا کرد و بسیاری از خواننده‌ها چه در داخل ایران و چه در خارج، با بازخوانی این آهنگ برای رسیدن به گوش همه‌ی دنیا تلاش کردند. مهم‌تر از همه‌ی این‌ها، آهنگ «برای» برنده‌ی جایزه‌ی گرمی ۲۰۲۳ شد. این اولین بار در تاریخ این جوایز هست که یک آهنگ ایرانی این افتخار رو کسب می‌کنه و برنده‌ی بهترین آهنگ تاثیرگذار برای تغییر زندگی اجتماعی می‌شه. به امید روزی که در ایران آزاد، این افتخار رو جشن بگیریم.

برای شنیدن آهنگ «برای» اینجا کلیک کنید. هم‌چنین براتون پلی لیستی از مجموعه آهنگ‌های انقلابی آماده کردم که برای شنیدشون می‌تونید اینجا کلیک کنید.

به قول شروین: «ما بردیم!»



